

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt XX [i. e. XXI]. Rosa post mortem, & sæpissimè, & multis apparet gloriosa. Eadem in scelestorum conversionibus, & obstinatione cordium emollienda mirabilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

nas Magistri Generalis Ordinis Prædicatorum, & perseverantiam, & augmentum famæ sanctitatis, & devotionem Populorum, quam amplificatam dicit miraculis supra centum novemdecim ex processu remissoriali auctoritate Apostolica confecto.

C A P V T X X.

ROSA post mortem, & sæpissimè, & multis apparet gloriosa. Eadem in scelestorum conversionibus, & obstinatione cordium emollienda mirabilis.

PRæfari libet, hæc etiam quæ consequuntur, prodigia ex authenticis processibus Signorū Gratiarum, & Miraculorum fuisse delecta. Aloysia de Serrano ut sæpissimè Rosam immortalem vidit, ita semel præsertim inter agmina Beatorum à Deipara Virgine deductam ad folium divinum, & immensæ gloriæ corona decoratam. Testatum reliquit coram Apostolicis Judicibus Quæstor Gundisalvus, viginti & duabus vicibus S. Viro conspicuam fuisse gloriam Rosæ, quæ pariter Doctori Joanni del Castillo videndam se præbuit in fulgidissimo lumine, rosis undique circumdatam. Deinde verò plusquàm quinquages eidem illuxit, multa, ac sublimia illi edisserens de felicitatis suæ excelso fastigio; quin idem in postrema depositione

an-

anni 1663. persanctè asseveravit, integro sex mensium spatio interdiu, noctuque se divinitus admissum ad tantæ beatitatis spectaculum, ac deinde cœlesti Ephæbo à Rosa imperatum ut suas vices obiret. Quàmplurimis aliis notæ Sanctitatis Rosa videndam se obtulit, nunc in Cœli viridariis cum Christo perambulans, nunc eidem Limanam Urbem, & Regnum Peruanū commendans, nunc vultu hilari, & jucundo nutu probans ea, quæ referebantur in tabulas à Quæstoribus virtutum suarum, nunc adornans conclave, chartam dirigens, & graphiaria instrumenta Notariis disponens, excepturis ea, quæ testes proferebant in commendationem sui, & ridenti ore visa gratiam pro obsequio sibi exhibito spirare. Fuit etiam quæ nocte concubia hæc verba audivit: Rosa verè Sancta est, quibus confirmata sunt ea, quæ de Rosæ Virtutibus juratò protulerat. At Didaco Hyacintho Paceco, qui ex quotidiano hypographicæ artis lucro victitans jussus fuerat in causa venerabilis Rosæ bis mille folia processuum, seu actorum intra certum tempus scribendo absolvere, jamque desperabat se oneri parem fore; adeò lassabantur digiti, stupebat brachiū, divaricabantur nervi, in somnis Rosa se scribæ suo exhibuit, & leniter accedens dexterum jacentis brachium comiter arripuit, validè strinxit; & evigilans Pacecus scripsit ab aurora ad usque Solis occasum, nulla digitorum lassitu-

tudine, nullo cruciatu nervorum, brachio levissimo, & supra modum expedito. Perrexit deinde reliquos dies scriptioni laboriosæ citra laborem impendere, attonitis quicumque Pacecum noverant, ejusque pulcherrimum characterem tot chartis illitum viderunt. Decumbat in Limano Cœnobio P. M. Augustinus de Vega Ordinis Prædicatorum tunc Peruvix Provincialis, jamque de hominis vita conclamatum erat, cum Rosa Christophoro de Ortega suis in ædibus dormienti imperat primo diluculo Cœnobium adeat, & Provinciale moribundum conveniat, denuncians, nequaquam illum tunc è vivis abiturum, sed aliquamdiù sub Episcopali infula in vinea Domini laboraturum, quod re ipsa contigit. Celeberrima peccatorum apud Deum Causidica, ut convertantur, & vivant Rosa fuit. Quamplurimi ad solum Virginei corporis in feretro contractum ita fuere compunctionis stimulo perculsi, ut ibidem cœperint coram populo elatis vocibus sua scelera detestari, & inter hos nonnulli juvenes liberioris vitæ, qui eo solum consilio venerant, ut defunctam pulcherrimam Virginem intuerentur. Successivis deinde intervallis ad Mariam de Oliva Rosæ Matrem ivere complures, etiam ex Religiosis Ordinibus, ut illius egestatem aliquo subsidio recrearent, professi hoc se tributum pendere Rosæ, cui debebant felicem suæ vitæ permutationem. Quidam profligatæ con-

conscientiæ vir nunquam toto sacrilegæ vitæ suæ decursu ritè confessus, at alterius pietate Rosæ commendatus, ab annoso conscientiæ lethargo evigilavit, adeoque animum, quem callus obduxerat, timor Domini emollivit, ut deinceps umbram sceleris horruerit. Ex concordii plurimorum, qui confessiones exceperant, testimonio liquidò constitit, post imploratum Rosæ in Cœlis auxilium innumeros tum Limæ, tum in universo Regno ex abyssò scelerum emeruisse; quod beneficii genus inter validiora solidæ Sanctitatis argumenta ex communi sanctorum Doctorum sententia, meritò computatur. Quid quòd Limæ paucis à Virginis obitu diebus tortilia disciplinarum flagella, setarum cingula, & variæ fortis cilicia ob emptorū multitudinem subito defecerunt? Insignes peccatrices luxuriæ nodis exutæ in calle Virtutis constantem fixere pedem: in universa Peruana regione Sacramentalis pœnitentiæ administrati communicatis iudiciis adstupere tantam morum mutationem in populo à die, qua Rosa in Sponsi sui Regno cœpit agere causam Civium suorum. Fœminæ certatim abjecere, vestium luxum, Religiosa claustra cruentis flagrorum ictibus perpetuò personuerunt, Confessariorū ubique sedilia planctu & gemitibus sunt obsessa, & vir gravissimus juratus asseruit, ex quo Peruvia nostris detecta patuit, nullum inclaruisse divini verbi concionatorem, qui tam universalem

lem

lem pœnitentiæ spiritum, & luculentum pietatis incendium excitaverit. Et egregiæ quoque virtutis viros ad studium sanctitatis accendit veluti Patrem Joannem de Villalobos Rectorem Tyronum Societatis JESU, qui cùm à mortura Rosa postulasset, ut se traheret in odorem virtutum suarum, ab ejus obitu sensit arcanas cordis sui unctiones, & stricturas insolitas luminum divinorum. Quid quòd & quocunque libitum illi fuit, Rosa pertraxit animos rebelantes? Mariam de Xuara fœminam prædivitè, & opulentam implacabiliter averfam privignis suis Francisco, & Alexandro de Coloma, & eorum octo consobrinis pauperrimis, ita emolli- vit exorata à Francisco, ut consequenti mane illicò martertera resciderit testamentum, quo aliis omnia sua legaverat, & hæredes ex asse scripserit, quos antea oderat mirum in modum: Ludovica Barba vix non exanimis concidebat, cum audiret à Confessario suo divinitus innovuisse Rosæ, quòd ipsa religiosum habitum esset aliquando indutura; sed illicò à morte Rosæ Ludovica exarsit ambitu sacræ vestis, quam antea veluti Medusæ vultum horruerat. Alteram Ludovicam de Mendoza incertam, ac de Rosæ sanctitate animo fluctuantem, repentinus angor invasit, adeò ut manibus, pedibusque mutilatam se crederet: gravior ejusdem spiritum caligo, ac tempestas mentem obsedit, ac turbatum cor quodam veluti terræmotu succuti cœpit;

pit; quæ omnia evanuerunt statim atque elatis vocibus intonuit: Rosa verè Sancta est. Usque ad eò pro Sponsæ suæ honore zelabat Sponsus ille divinus, cui venti obediunt, & mare.

CAPVT VLTIMVM.

ROSÆ defunctæ attactu, odore, veneratione, mors, morbi, pericula depelluntur. Ejusdem cingulum, vestes, sepulchro exemptus pulvis, & pictæ imagines phrenesim, cancrum, lepram, & omne morborum genus mirabiliter curant.

Quamvis perpetuum prodigium fuerit Rosæ vita, innumeris illam ad aliorum salutem miraculis decoravit Deus, quæ si omnia percenterem, procul à compendii legibus iret historia nostra. Præstantiora quædam sufficiat indicasse; inter quæ principem locum tenet revocata ad vitam Magdalena de Torres filiola semestris Gregorij Agricola, quæ cum exanimis à vespere ad usque posterae diei lucem jacuisset, jamque paratus effodiendo sepulchro sarculus adstaret, attactu vestis Rosæ illicò viva, & sana in lecto confedit. Antonius Bran tribus mensibus cum febris, & angore pectoris congressus, tandem jacuit sine motu, anhelitu, ullòve vel minimo signo vitali, nec vellicatione vel